

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će .
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ěi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw ěe!

F.

Serbske njeđželske lopjeno.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihiczišczereni w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschěpłatu 40 np. dostacž.

Druha njeđžela po tšoch kralach. Jana 1, 45—51.

Nathanael pschindže k Jesuše.
My wopomnjamy

1. tón pucž, kotryž wón dže,
2. to sbože, kotrež wón namaka.

1. Filippuš namaka Nathanaela a praji k njemu: „My smy teho namakali, wot kotrehož Mójšaš w šakonju a profetojo su piškali, Jesuša, Josefoweho syna i Nazarethu“. Duž Nathanael snapsčecziwi: „Ščto móže i Nazarethu dobreho pschincž?“ Sprawnje wón wupraja, ščtož jemu na wutrobje leži. Šacž runje šebi po Messiasu žada, jeno słowo „Nazareth“ je jemu dosčž, Filippušowe šwědčjenje wotpokasacž. Male město Nazareth a tón Messias šo jemu hromadže njechodžitej. Podobne myšle su dženska hišcže ja wjele postork. Šo Boža mudrosčž wot šwěta šazpjene wuswola; šo sbože i maleho židowskeho luda wukhadža; šo Bože kraleštwu hušto ěziche, potajne pucže psches šschiz a niskosčž kchodži; šo Bože myšle nješku myšle šwěta: to je, na ězimž šo jich wjele postorkuja. Woni drje ězuja hlubšchu potřebnosčž, ale słowčžko móže jich šastrožicž. Ščtož pak se šprawněj wutrobu k temu šnješej pschindže kaž Nathanael, ščtož w šwojim dwělowanju štejo njewostawa, ale na to słowo pokłucha: „Bój a wohladaš!“ jo tež nashoni: Pštajcže a wy namakacže. To džě je wšcha šlužba nasčheje žyrkwje na waschich dušach. — Filippušowa šlužba i tym wabjazym napomi-

nanjom: „Bójcže a wohladašcže!“ Potajništwa Božeho kraleštwu šo njenawuknu kaž šwětně wědomnosčže, ně, wone dyrbyja šo we wutrobje nashonicž — wěra wurošcže i hlubosčže šnutškomneho žiwjenja, je plód modlenja a bėdženja. Tehodla to napominanje: „Bój a wohladaš!“ Dale wěra je jenož pola Jesuša namakacž, tehodla dyrbimy k njemu škwatacž, šo by šo nam šesnacž dał, kaž něhdy Nathanaelej. Ščto ězini tón šnješ, šo by teho dwělowazeho wobrocžil? Wón jemu žaneho poroka nječzini, tež žane słowo pomucženja njepraji, ale jenicžte słowo, kotrež jehoz niž jenož pschěšwědčzi, ale tež jehoz wutrobu doby; „Šlaj, to je prawy šraelški, w kotrymž žane jebanje njeje.“ Š tym słowom, kotrež jemu najhlubšche potajništwo jehoz wutrobje wujakni, jehoz najhlubšche žedženje, wšcho jehoz dwělowanje hromadu padnje. A hdyž je jemu tón šnješ špomnik, šo je jehoz pod figowzom hižom widžil, wón praji: Rabbi, ty šy šyn Boži. Nathanael je šprawnje pštał, tamna ězicha hodžinka pod figowzom je byla hodžina ězicheho modlenja a žedženja. Šprawnemu da šo tón šnješ namakacž.

2. To sbože, kotrež je Nathanael namakał, šjewi šo jasnje w jehoz wusnacžu: „ty šy Boži šyn!“ Wščitke druge mjena šu jemu psche niske. A wón dosta i šnješoweho rta to wobšbožaze šlubjenje: „dokelž ja ězi šym rjeknył, šo ja ěže widžal šym pod figowzom, dha wěrišch; ty budžesh hišcže wjetšche wězy widžicž, dnyli te.“ „Ty wěrišch“, praji tón šnješ k Nathanaelej. Ach, šo by tón šnješ tež k nam tole wulke słowo rjeknyčž mohł! Pščetož

ſchtož cžlowjekojo wot naſ rěcža a myſla, ſchto je to wſchitko pornjo tej khwalbje, hdyž tón Knjeſ k duſchi rjeknje: „Ty wěrſch, ty by wěrjazy!? Nicžo nam taſ nuſne njeje ſa cžaſ a wěcžnoſcž hacž wěra. Je tebi rańſcha hodžina wěry ſeſkhadžala? Runje w naſchim cžaſu je taſ wjele dwělowanja — taſ wjele ſwětneho mudrowanja. A woni njeſu cži dwělowarjo tajſe ſprawne duſche kaž Nathanael, kotremuž je wo to cžinič, wěrnoscž namaſacž, ale dwělowarjo w cžlowſkim wotrocžſtwje, kotſiž ſo dadža ſaſlepicz wot njewěrjazych, ſozialdemokratich rěcžnikow, kiž jim wjele lubja, ale tola nicžo njedžerža. Lubi Šſerbja, kiž macže dobru khwalbu bohobojasneho luda — budžecže Nathanaelojo, kiž ſu Jeſuſa pytali a namaſali — džeržecže ſwěru ſwojich Wótžow rěcž a wěru. To je bylo Nathanaelowe ſbože a budže a woſtanie tež naſche prawe ſbože. Kraſne ſlubjenje doſta ſo Nathanaelej: „Wot nětk budžecže widžicž njebo wotewrjene a Božich jandželow horje a dele pſchińcž na cžlowſkeho ſyna.“ Tole ſlubjenje płacži wſchitkim wěrjazy. To je rěbl k njebjeſam, po kotrymž ſo wěrjazy poſbėhuja k Wótžej w njebjeſach a po kotrymž ſo jim troſcht hnady Jeſuſoweje dele žórli do tyſchneje wutrobny a jich poſhlnja, hacž budže wěra ſo wobrocžicž do widženja, a cži ſwěrnici budža teho Knjeſa widžecž wot woblicža k woblicžu. Hamjeń.

Šſerbow jandžel.

Bo kraju ſerbskim khodži jandžel
Dom wot doma, wjeſ wote wſy;
Šſej, ſwěcže, pſched nim wócžko ſandžel,
Mi je wón tola widomny.
Kaž noha jehow w duzy hrała
A po wěſje ſo woſyla
A ſemje by ſo njedótkala, —
Taſ k cžicha, k waha poſtupa.

Wón khodži poſol mjeſ Šſerbami,
Kucž jehow pſchezo dale dže
Nad horami a nad dolami
A runje taſ po runinje;
Hdyž ſandže, tam ſo ſwětko ſwěcži,
Tam měr ſo lije po domje,
Tam widžich ſtarych, kaž tež džecži
We wobſbožazym towaſtwje.

Hacž njeſe Šſerbam ſakitanye?
Hacž ma wón powjeſcž wjeſelu?
Hacž pſchpowjeda ſacžewanje,
Ach, abo kónž ſnadž Šſerbowſtwu?
We njebjeſach mjeſ jandželami,
Hdyž Šſerb je hižo někotry,
Tam džel ſo bjerje nad Šſerbami;
Duž jandžel k nam je poſkany. —

(Šſerbow jandžel wuſtupi.)

„Wam, Šſerbjo, poſtrow ſwjeſelazy
Wot Boha njeſu waſcheho:
Wóh chže, ſo njeby nihdy wjazy
Waſ dótkalo ſo pſchecžiwſtwo!
Wóh wſchitku waſchu nuſu ſnaje,
Wóh wě, ſo lud ſeže mólicžki!
So ſwěrnoscž Boža wěcžnje traje,
To poſaſacž chže nad wami.

Šſtyſch, ludo ſerbski, wolu Božu,
Tu wolu miłu, pſchecželnu,
Pſched Bohom klecžo na podnožu
Ja wuſhlyſchach a ſhonich ju.
Hdyž ja ju dženſa pſched waſ kladu,
D poſkuchajcže k luboſcžu
Na Božu ſwajatu, miłu radu
A wotewrče ji wutrobu.

Ja wot Boha ſym wupóſkany
Na Šſerbow narod kėdžbowacž,
Kiž, pola Boha lubowany,
Šſo ſdžeržecž ma a ſaſtaracž.
Wóh wſchekomóžny wſchitke ludy
Je ſakitowacž hotowy,
A je waſch narod mały, khudy,
Pſched Bohom njeje ſazpieny.

Wóh chže, ſo byſchcže ſakhowali
Šſej ſwoju ſerbsku narodnoſcž!
Wóh chže, ſo byſchcže wufublali
Tych wótžow ſwěrnoscž, pobožnoſcž!
Wóh chže, ſo byſchcže lubowali
Kěcž ſwoju ſwoje žiwe dny
A ſwěrnici Šſerbja ſawoſtali
Hacž do poſlednej hodžiny.“ —

(Šſerbow jandžel wrócžo ſtupi.)

Taſ jandžel Boži dale ſtupa
A pſchekhodžuje Šſerbowſtwo
A proſy, ſo ta maſa kupa
Toh' luda ſdžeržala by ſo.
Dženſ jehow wócžko na naſ hlada
A jehow rót ſo praſcha naſ,
Hacž ſmy my žiwi, hacž ſo pada
Šſny wobarali kóždy cžaſ.

Do žyrkwjow jandžel ſaſtupuje,
Kaſ ſłowo tam ſo předuje,
Hacž lud ſo prawje roſwucžuje,
So by měl wěcžne žiwjenje;
Hacž woſady ſo ſaſtaraja
We rěcži lubej, macžernej,
Hacž ſtadla paſtyrjow hlób ſnaja,
Kaž ſbóžnoſcž jich to žada ſej.

Wón ſerbske ſchule wopytuje,
Šchto džecžom tam ſo podawa,
Hacž wucžer ſerbszy roſwucžuje,
Kaž ſerbska žada wucžernja;
Hacž wucžba wutrobow ſo jima,
Hacž njeje ſa nje ſhubjena,
So duſcha nicžo k njeje nima,
Kaſ paſu ſo tam jehnjata.

Wón macžerjow ſo wopraſchuje,
Kaſ w domach ſteji k džecžimi
A naležnje ſo wobhonjuje,
Hacž roſtu w bohobojocžki.
D nělotru wón ſkóržbu ſtyſchi
Wot wurudženej macžerje,
Kiž ſo wo ſyna, džowku tyſchi,
Kiž ſo tych ſwojich hańbuje!

Dha jandžel staji swoju nohu
 A mójnje schidła rosschëri,
 Eso wróczi jako t swojom' Bohu
 A herbstu semju wopuschëzi;
 A wschitke swoje nashonjenja
 Wón nješe horje psched Boha,
 Někotry postrow pokorjenja
 Eso sbëha wot naš do njebja.

Hlaj! wysche semje, wysche swëta
 Nad krajom wótznym Łužiskim,
 Raž worjol Sserbow jandžel lëta
 We swëtke nanajjašnim.
 Hdž wón so wjerzï a so sbëha
 Pschez wyschcho t kónzu Božemu,
 Kónz jeho slëta, jeho bëha
 Za t wóczkom wjazh njewidžu. —

Lecz, Sserbow jandželo, lecz t Bohu,
 Wsïmi wot naš swoje božemje!
 Ty pokasasch nam tamnu drohu,
 Hdžëž schitowar naš wëczny je.
 Wón, wschittich ludow Snjes najwyschichi,
 Swój szepat džerzi pola naš,
 Smanuel, kiž próstwy kłyschi,
 Nasch Wóh je t nami kóždy cžas.

Rajkiž wuřyw, tajke žně.

(Potracžowanje.)

Nasch luby Kruziz Pëtr, kiž mješesche hišcže rjane kubko w Sdaschezach, hacž runje bë wulki fruch polow a kufow wot njeho pschedaty, padže do rukow tajkeju agentow. Dofelž wschaf so w mješče we wschëch korčmach wokoło walesche, dha so dwaj tajkaj cžlowjelaj t nemu pschidaschtaj. Wona t nim pijeschtaj a hrajeschtaj a cžinjeschaj, jako bñschaj jeho najlëpschej pschecželej bylaj. S ležnym waschñjom taj jeho narëczeschaj, so by swoje nanowe kubko pschedač. Łohžy-smyšlenny Pëtr jimaj wërjesche a jedyn wjecžor, jako bë pjany, pscheda wón, kaž so jemu sđasche, sa wyřoku placžisnu wschitko, schtož mješesche. Agentaj pak jemu mačo hotownych pjenjes placžeschaj, ale jemu jeno po sđacžu schwarnu thëžu w mješče pschilicžbowaschtaj. Na tajke waschñje Pëtr swoje rjane burske kubko wotby a bë nëk mješczan. Taj agentaj pak so dolho njekomdžeschaj. Wona t na kuble stot a žně na pschëkadžowanje pschedaschtaj, pola a kufi rosschedaschtaj a t teho schwarny pjenjes wuwikowaschtaj. Pëtr pak bë tu thëžu w mješče sa wyschichu placžisnu na so wsač, hacž bë winojta. A temu bë wona t dolhom wobczëžena a dolžnižy pominachu swoje pjenjesy, kotrež bë Pëtr wobstaracž njemóžesche. Sa někotry cžas bu ta thëža sub hasta pschedata a Pëtr bë thudy proscheč.

Sako powjescž wo tym do jeho narodneje wřy dónidže, prajachu wschitžy: to řmny priedy wjedželi, so to tač pschidžë. Nichtó žanu řmilnosč t Pëtrom njemëšesche. Sena pak jeho tola wobžarowasche, to bë Mërcžinez Ğanta. Sej bë žel, so bë jeje towarřch, t kotrymž bë wotrořka, na tajke waschñje wo swoje samoženje pschischol. Wona so jeho dla rudžesche, njemóžesche pak jemu pomhacž. A spodžiwanju bë to, so so wona nježenjesche. Wona bë tola bohata, pilna a póžëžywa holza a wjele bohathych a cžëřnych burřkich řynow bë so sa nej praschalo. Tež jejna macž pschëzowonjedžesche, so by so ženila, ale wona stajnje wotmolwjesche, so se žëntwu hišcže ničžo stombžene njeje, a wosta nježenjena.

Wjazh dñžli schëšč lët bë so mjes tym minulo. Pëtr bë řwój cžas pola wojakow wuřlužil a bë hišcže w mješče, hdžëž njewjedžesche, schto by sapočal. Řhudny bë; džëlacž so jemu njechasche a po prošchenju thodžicž so wón hanibowasche. Schto

dyrbjesche cžinicž? W tym cžasu řmili so nad nim tón Snjes, kiž prawy cžas pokuty a wumóženja řnaje, kiž cžlowřke wutrobhy wodži kaž wodomu rëfi. Pořluchajcže, kač je so to stalo.

Jedyn wjecžor pschidžë t Mërcžinezom Polanež wuj, kiž bë Mërcžinez macžeri w tym cžasu, so bë t wudowu byla, t pomozhy byl, a powjedasche, so pola Schëřez na pastyrni Kruziz Pëtr na řlomje leži a so je jara thory. Schëřez Michaf mjenujžy bë, dofelž bë psches njerodne hospodarřtvo wo wsch pschischol, na pastyrnju cžahnył a sa wjeřneho řtražnika pschistajeny. A temu bë Kruziz Pëtr pschischol a tam na cžëřtu hłowjazu thorosč řthoril.

(Pschichodnje řbncženje.)

Wschelake t bliska a t daloka.

S Budeřtez.* S radořcžu cžzemy dolho na tudy 3. jan. wotdžeržany řerbřti wjecžor wrócžo řpominacž. Nasch lud je pokasal, so řebi kóždu sa njón nakoženu próžu waži a so t wjeřelom řerbřtu řabawu wita. Ğodžinu do řapocžatka so hořczenat hišcže bojesche, so nihdže nichtó wo žanym řerbřtim wjecžoru ničžo njewë, a hlaj! hodžinu po tym bë so telko řerbřteho luda nawalilo, so hořczenat prošesche, so so tola njeby wjazh stolow do wschëch kucžikow nastajalo, dofelž je řtrach sa lud pschi nëkajřim njesbožu. Tu je so pokasalo, so so nasche řerbřte nowiny hišcže cžitaja mjes Sserbami a so řu mój a maja wliw na lud, dofelž bë so jenož psches nje wosjewjenje stalo. — S napjatej nutrořcžu ředžbowasche so na řerbřti řpëw. Tute wutrobu woschewjazë narodne řynki rëdčo hewaf řlyřchimy. Mëřchany thor: „Řjana Łužiza“ řebi hnydom wutrobhy pořlucharjow doby a někotry so dživasche, so je tu hišcže telko řerbřtich řpëwarřkow a řpëwarjow. Wschitžy bëchu so pod wustojnym wodženjom t řantora Ssmoły, kotryž pschi wuwucžowanju žaneje próžy lutowal njeje, sa narodny dobry řtut řjednocžili. Řodpjerani pak buchju naschi řpëwarjo psches cžřjódžicžku wótcžinžy řahorjenych řerbřtich wucžerjow, řtudentow a řeminariřtow, kiž bëchu t džëla t daloka, řamo se Sđerje a t Ğodžijřtich řtron, řem pschithwatali a kotrychž wschëch bë wosřëbje řnjes řeminariř řrahl hromadu řtrubil. —

Řhutne řpëwy so se žortnyimi wotmënjachu a mëřchane thory se řolami, duettami a terzettami. Tež klavër a řuřle njepobrachowachu. Tu bë nëščto sa kóžde wucho. Terzett: „Stawaj mi!“ dyrbjesche tež musikalnje řdžëlanych řwjeřelicž, to řrařne Gloria pobožnym Sserbam wutrobhy natwaricž a řpëwy kaž: „Sserbřtim wótcžinzam“, „Ğdže řtatoč mój“ a druge cžžychu narodne cžucža řřlyřicž. Ğara witane buchju wot pořlucharjow tež řerbřte deklamazije: „Sserbow jandžel“, „Řhwalba burřtwa“ a „Macžëřna modlitwa“, kiž řnježny lubosnje a t džëla se řahorjenjom pschednjeřechu.

W pschednoschku bu nam wobras Michala Ğrenzela psched wocži řtajeny, kiž je jako pschëložeč noweho řtestamenta do nascheje lubeje macžëřneje rëcže jedyn t najwažniřchich wótcžinzow sa ewangelskich Sserbow. Schto by wón tola prajil, hdy by widžal, kač Bože řlowo tež mjes naschim ludom w někotrym domje řaproschene w kucže leži! Wažny řebi jo, kaž wón, kiž je 20 lët dolho řwój bibliju pschëložowal a pschirunowal a lubimy řwój narod, kaž wón, kiž je řwój strowosč, řwój widženje, řwëtke řwójewu wocžow pschi řwójim džële woprowal sa řwój řwjaty řtut w lubosčži sa nasch lud. Sa wobnowjenje Ğrenzeloweho pomniřa na Budeřczanski pohrjebniřcžu buchju psches někotre řnježny 100 řr. mjes pschitomnyimi nasbërane. S cžopřymi řłowami pořdžičho hišcže t buch. Řschizjan t nam rëczesche a poda wosřëbje řajimawy rořřlad wo řerbřtich katechizmach.

Mjes tym bëřchtaj telegramaj wot Sserbow t Řrahi a wot

* Wocžisčëž tejele rosřrawy, řižom sa tydžëřsche cžřbko pschëčelniwje pschipořblaneje, bë so psches nëkajřu řmyllu w cžisčëčëřni pschëhladal. Duž prošymy wo dobročžiwë řamolwjenje řalombženeho wocžisčëčëřa. F.

Ł. Japóſkianza Soby i Czornjowa dóſchloy, kotrymajž ſo ſława wunjeſe, kiž i dobom teſ tym lubym hoſcſzam i Budyſchina, Ł. notarej Bžej, far. Urbanej, far. Schewczikej a wucž. Somerej placzeſche.

Wé hižo 1/411, jako bę program doczerpany; ale na woſje- wjenje Ł. Krahla, ſo chžyli či, kiž ſo hiſcže napoſłuchali njeſku, tu mału hodžinku hiſcže ſawoſtač, woſta wiſcho ſedžo a nět kliczeſche hiſcže někotry ſhromadnje ſpěwany wótcziński ſpěw pſcheſ jaſnje wuſwětleni, i hodownymaj ſchtomomaj pſchenu ſalu. To žro a jadro wiſcheho pał wot ſpocžatka hačž do kónza bę a woſta to jene:

„Wóh chze, ſo byſcže ſathowali
Eſej ſwoju ſerbfku narodnoſcž,
So byſcže wiſchědnje wufublali
Tyh wótzow ſwěrnocž, pobožnoſcž!

Wóh chze, ſo byſcže lubowali
Něčž ſwoju ſwoje žiwe dny
A ſwěrní Eſerbja ſawoſtali
Hačž do poſlednej hodžiny.

D.

Ł Delneho Wujesda. W naſchej woſadze je ſo w ſań- džentym léčze narodžilo 30 džěči, mjeſ kotrymiž bę 1 njemandželſke, a 4 mormonarodžentych. Wiſhipowjedało je ſo 16 porow, wot kotrychž bu 14 porow tu wěrowanych, tał wjele, kaž ſa wjele lét ſo ſtało njeje. Wože wotkaſanje ſu wužiwali wot 850 woſobow, i kotrychž naſcha woſada wobſteji, 1053, mjenujžy 440 mužow a 613 žónſkich, mjeſ nimi je 16 doma ſo i tym wotſchewicž dało. Wumrjelo je jich 17 woſobow. Luby piſcheczel, kiž je ſo huſto w ſerbfkich domach powitał w ſańdženym léčze, je Miſ. Poſol, 49 čiſłow, Ł temu Pomhaj Wóh, kaž teſ Nowina; němſki Sonntagsblatt i Berlina ſtupi kóždy tydžę w 52 čiſłach do naſchich ſwójbow a wěcže niž bjeſ duchowneho žohnowanja. Eſwój ſchcženſki ſlub ſu wobnowike 25 džěči.

Ł wulkej ſrudobu je Wóh Rudžanſku ſchulſtu gmejnu domapntał pſcheſ tał ſažne wotſahicže jich wuczerja Wylema Grundmana, kotryž je wot oktobra 1901 džěči i najwjetſchej ſwěrnocžu ſaſtarał a roſom a wutrobu je wiſchěm dobrým napjelnil. Poſlednje léto mějeſche ſo i ſhorowatoſcžu będžicž. Na lékařtu radu dyrbjeſche ſebi dołhi čaſ wotpocžint wuprožycž, poda ſo do Löwenberga w Schleſynſkej do ſtroweho pomětra a lékařſkeho wot- hladanja. Woža rada pał njebę, jecho Ł tym džěčom ſažo wrócicž dacž. 12. ſeptembra w nožy jecho Wóh, hałle na 32 lét ſtareho, Ł ſebi ſawoła, ſawoſtajiwſchi wudowu a 2 ſyrocže. Njebočicžki bę jara wobdarjeny a ſpróžnitwy wuczer, kiž mějeſche woſebje tu wěž pſchezo pſchi ſwojim wiſchědnym powołaſnju na wutrobje, ſpóſnacž, kaſke wiſchelake družiny mochow ſo w naſchej krajinyje namaſaja. Wiſchudžom pſchi ſwojim wuſhodžowanju ſa tym hladaſche a bę ſo jemu radžilo, pſchi hatach a w holi mochi na- maſacž, kotrež nihdže druhdže njeroſtu. Ł wucžentym na wyſochich ſchulach je ſebi teho dla piſał. Teho ſběrku mochow wobhladač, a to pſcheſ ſchleſnu, bę Ł ſpodžiwaniju a Ł wuwołaſnju: kał wulke ſu, Wožo, twoje ſtutki! Wón wotpocžuj w mērje! — Nunje tał je teſ Dürlichež ſwójba w Wujesdže pſcheſ wulku ſrudobu hičž dyrbjała. 24 létny ſyn, kiž na Židowje w fabrižy jako tyſcherſki w džěle ſtejeſche, hdžęž bę ſo hałle pſched krótkim i Bajerſkeje wot wojaſkow dom wrócžil, bę w nožy w ſpanju i wofnom na haſu dele padnył. Ł wjetſcha bę jecho waſchnje, pſchi wotewrjentyh wofnach ſpacž. Wiſcheſ tuto njeſbože bę ſebi taiſku ſnutſkownu ſchodu ſčinił, ſo po někotrych dnjach pod žalóžnymi bolocžemi Wóh jecho i tuteje čažnoſcže Ł ſebi wſa. Teho čžęlo je ſwój wotpocžint na naſchim pohrjebniſcžu namaſało a je jecho row móžne dopomnjenje ſa naſchu mlodoſcž: ty njewěſch ſwój čaſ a

hodžinu! Ale teſ čažneho podrožniſtwa a njeměra ſytych je Wóh do raju wěcžneho mēra pſcheſ čiſchu ſmjercž pſcheſadžil: Jana Schmita, kžękarja w Rudej na 82 lét a Handrija Suſchku, wumjenkarja we Wujesdže, pſcheſ 83 lét ſtareho. Ł jecho pſche- wodženju njemóžeſche ſo na pucž dacž jecho jenicžka, wobſtarniſcha ſotra Marja Suſchžynowa w Tranjach, 18. mērza 89 lét ſtara, da-li Wóh jej hiſcže tutu hnadu. Wiſchał njemóže wjazy hižom nětotre léta dołho te rjane Wože ſlužby wužiwač a Woži templ wopytacž, ſchtož je jeje duſchi wjeſele a radoſcž w jejnym dołhim žiwjenju bylo, doma pał ſwojej duſchi ſluži a teſ tym ſwojim w domje a pſchi hladanju a wocžehnjenju džěči. Tał čžala na Woži hłóſ, hdžęž pocžehnje ſa ſwojimaj 2 bratromaj a 2 ſotromaj, kotrež bęchu mlódsche.

Wóh tón Rnjeſ je naſchu woſadu pſched tyſchnocžu w ſtarym léčze hnadnje wobarnował a bjeſ wiſcheje ſaſlužby bohacže po- žohnował ſe wiſchelakej dobročiwocžu. Wón ſbudž pſcheſ Duchu i wyſoſocže wiſchitkich woſadnyh, ſtaryh a mlodyh, ſo bychu dale a bóle phtali to jene, ſchtož niſne je — to woſtanje teſ w nowym léčze — Jeſuſ!

— Sańdženu ſrijedu je Rnjeſ duchowny Wicžęž i Župoje jako ſarał nutſčahnył do ſwojeje Wóſklicžanſkeje woſady. Wližſcha roſprawa wo jecho powitanju móže ſo hałle w pſchichodnym čiſle podacž. Teho žyrtwinſke ſapokaſanje ſmēje ſo pſchichodnu njedželu pſcheſ Rnjeſa tajneho žyrtwinſkeho radžicžela Meiera. W ſerbfkej Wožej ſlužbje budže Rnjeſ duchowny Žencž i Kamjeńza woſadže noweho Rnjeſa ſararja pſchedſtajicž.

— Džęn wuſwolenja do kžęworſtwoweho ſejma ſo pſchibli- žuje. Wty mamy wěſtu a krutu nadžiju, ſo ſo naſchi lubi Eſerbja jako wótcziſny ſmyſleny lud wopokaſa a ſo ſaſlepicz njeda. Ně, wuſwolny muž pſchi mužu w Lubijſkim wokrježu Rnjeſa direk- tarja Webera w Lubiju, w Budyſko- Kamjeńkim wokrježu na- ſcheho ſtareho Japóſkianza Rnjeſa Gräfu w Biſkopizach a we Wojerowſkim wokrježu Rnjeſa rēcžnika Baſſermann a i Man- heima. Wty ewangeližy Eſerbja mamy teſ nadžiju, ſo budže pſcheſjenoſcž i katholicimi Eſerbami w Budyſko- Kamjeńkim wo- křežu, hačž runje ſo ſpyta wot wofnach katholicich wot ſta- reje pſcheſjenoſcže pſchi wólbje wotwobrocžicž. Naſchi ewangeližy Eſerbja ſu katholicim Eſerbam pſchi ſjawnyh wólbach do ſejma Ł bokej ſtejeli a móža wocžalacž, ſo budža teſ katholicy Eſerbjo muž pſchi mužu wolicž Rnjeſa Gräfu w Biſkopizach. Wty dopomi- namy na poſlenju wólbu do ſejma. Tehdom ſu jenož ewangeližy Eſerbja to dožpili, ſo ſo Rnjeſ Kofla ſažo wuſwoli. Hdžž nje- bychu tehdom ſerbfy wólbni mužojo (ſpiſacžel tyſle ryncžkow bęſche jako wólbny muž pódla) Njeſwacžidliſkeje, Raſecžanſkeje a Minakaliſkeje woſady ſa Rnjeſa Koflu wuſtupili, njeby wón wjet- ſchinu hłóſow doſtał. Duž pał ſebi nětko teſ prawdoſcž žada, ſo teſ nětko 25. rózka katholicy Eſerbja hromadže džeja i ewangeliſtimi Eſerbami a pomhaja ſozialdemokratow pſchewinycž.

28. januara budže w Žitawje ſwudowjena Geierka 101 léto ſtara. Mēſto ſo ſa ſtary žonu ſtara, ſo móže bjeſ ſtarocže žiwa bęč. Wona w ſwojim žiwjenju ženje woprabže kžora byla njeje. Wona je i kžudeho doma a je ſtajnje jara jednorje žiwa byla. Ženož porēdfo je w ſwojej mlodoſcži mjaſo jęſcž mohla. W mandželſtweje njeje wjele ſboža mēla. Nětko wiſchał ſo wobcžežnoſcže ſtaroby poſajuja. Wocži ſtej woſlabnyłoj a wona čžęžto ſlęſchi. Eſwoje domjaze džęlo pał hiſcže ſama wobſtara. To ſo jej njeſpodoaba, hdžž chze něchtó ſa nju waricž abo jej pódla pomhacž. Wona ma jara dobry pomjatł a wé ſo na ſta- rodawne wěžy najjoſniſcho dopomnicž. Napoleona I. je wona 19. auguſta 1813 w Žitawje widžila.